

[Kirkeministeren.]

Københavns stift er oprettet i henhold til lov nr. 288 af 30. juni 1922, idet det daværende Sjællands stift ved denne lov og den dertil knyttede kongelige anordning af 15. november 1922 fra 1. december 1922 at regne blev delt i to stifter. Roskilde stift blev udskilt, og den tilbageværende del af stiftet fik betegnelsen Københavns stift. Til Københavns stift henlagdes staden København, Gl. Københavns amt, Frederiksborg amt samt Færøerne og Grønland. Til Roskilde stift henlagdes Gl. Roskilde, Holbæk, Sorø og Præstø amter.

Efter den tid har der fundet en voldsom forøgelse sted af folketallet i Københavns stift og særlig i egnen umiddelbart nord og vest for København. Som det er nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, er mere end 50 pct. af hele landets befolkningstilvækst i tiden 1925-1955 faldet på Københavns stift. Befolkningstallet i stiftet er nu, godt 37 år efter oprettelsen, væsentlig større end hele det tidligere Sjællands stifts folketal inden delingen. Denne stærke udvikling er, som bekendt, på ingen måde afsluttet, idet befolkningstallet fortsat forøges stærkt i store dele af Københavns amt og nu også — omend foreløbig i noget mindre grad — i Frederiksborg amt. Det er under disse omstændigheder ikke mærkeligt, at der, inden ministeriet nedsatte et udvalg til sagens overvejelse, både fra menigheder og præsters side var fremsat indtrængende henstilling til ministeriet om at søge gennemført en deling af stiftet, og det er ikke uventet, at det omtalte udvalg også er kommet til det resultat, at en deling må anses for at være nødvendig. Under udvalgsbehandlingen har man dog, inden man kom til det anførte resultat, overvejet forskellige andre muligheder, men med negativt resultat. Herom må jeg henvise til redegørelsen i udvalgsbetænkningen, idet jeg dog blot her skal bemærke, at det på forhånd kunne formodes, at en omlægning af stiftsgrænserne kunne give en brugelig løsning af sagen. Også i sin tid, da Sjællands stift stod foran en deling, var man inde på den tanke, at en udvidelse af Lolland-Falster stift, der har et beskedent område og folketal, måtte kunne indgå som led i en helhedsløsning, der kunne skabe en passende balance for hele området Sjælland-Lolland-Falster. Jeg er

helt enig med udvalget i, at en sådan tanke helt må opgives som løsning på problemerne i Københavns stift. Et blik på kortet og studiet af befolkningsstatistikken vil vise det med stor tydelighed.

Forholdene er langt snarere således, at en tredeling i stedet for en todeling kunne være naturlig. Men forholdene er ikke således afklarede, at man med tilstrækkelig sikkerhed kan fastlægge, hvorledes den fremtidige befolkningsudvikling vil foregå i den nordlige del af stiftet, og udvalget har derfor koncentreret sig om en todeling, der skulle give et for tiden overkommeligt arbejdsområde for hver af de fremtidige to biskopper og ud fra den beregning, at den sydlige del af det nuværende stifts område, der skulle blive det fremtidige Københavns stift, fremtidig kunne forblive uændret, medens man for det område, som foreslås udskilt, har lagt særlig vægt på at tilvejebringe en ordening, hvorved man kan bevare domkirke og bispesæde uden ændring også i tilfælde af, at det senere skulle blive nødvendigt at foretage en deling af det nye stift. I betegnelsen Kronborg-Bispebjerg stift indeholdes i selve navnet en antydning af det nævnte fremtidsperspektiv.

Det kan selvfølgelig omtvistes, om det er nødvendigt på denne måde at fastlægge det nye stifts navn i selve loven. Bestemmelsen om betegnelsen for stiftet kunne i og for sig nok overlades til afgørelse ved en kongelig resolution. Jeg har dog ment på dette punkt at burde følge udvalget, der åbenbart tillægger den anførte betegnelse en vis betydning. Nogen forpligtelse med hensyn til fremtiden medfører dette i hvert fald ikke.

I overensstemmelse med udvalget må jeg for mit vedkommende anse det for uomgængelig nødvendigt ikke blot af hensyn til dem, der fremtidig skal bestride bispegeringen i det nuværende Københavns stift, men særlig også af hensyn til menigheder og præster i stiftet, at en deling af stiftet finder sted. Det vil næppe være muligt for en enkelt person — selv med fornøden administrativ medhjælp — at løse alle de opgaver, der forestår i det i folketal stadigt voksende område.

Det må i denne forbindelse bemærkes, at en meget væsentlig del — og den mest betydningsfulde del — af en biskops gerning er af en sådan personlig karakter, at den